

## lesarabrøv

## Døm ikke . . .

Døm ikke — frakend ikke hinandens kristennavn — lad ikke diskussion om dåbens form få magt over dåbens indhold ... — det var bare nogle få af de ting, som kom frem i sognepræst Anders Nielsen's foredrag med efterfølgende diskussion i Christianskirken, søndag den 9.4. 400 var mødt op i kirken til emnet »Dåb og håb« — og det var på den måde et stærkt vidnesbyrd om, hvor vigtigt — ja, livsnødvendigt — mange føler, at emnet er.

I et upolemisk grundigt og personligt foredrag argumenterede Anders Nielsen for dåbens indhold og dermed spædbarnedåbens berettigelse. Anders Nielsen var selv voksendøbt og kender alle de tanker, problemer og anfægtelser, som kommer op i et barn, som ikke er døbt. Det er at gøre børnene en bjørnetjeneste at efterlade dem i et »ingenmandsland« — sagde han — og på flere måder påviste han — både udfra skriften og tidshistoriske studier — at den kirke, der gav os bibelen, døbte voksne med den ene hånd og deres børn med den anden. Flere gange vendte han tilbage til 1. Kor. 10, hvor Paulus skriver ... at i skal (ikke) være uvidende om, at vore fædre alle var

under skyen og alle gik gennem havet og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet ... Heri så Anders Nielsen dels det uproblematisk i hvor meget vand, der anvendes (skyen: bestænkelsen og havet: neddykkelsen) dels det naturlige i, at det var alle — og altså også børnene, som blev døbt. De blev ikke efterladt i »Egypten« — i ingenmandslandet — de fulgte med sammen med de voksne. Det samme tema understregede Anders Nielsen i øvrigt i sin prædiken om formiddagen over teksten fra Johs. 10: Jeg er den gode hyrde — hvor Jesus i det foregående taler om sig selv som døren. Den dør, som færene skal igennem. Som Anders Nielsen udtrykte det: Når der er plads til de store får — så er der naturligvis også plads til smålamme. De skal ikke vente med at blive store — tværtimod skal vi voksne fatte nyt sind — dvs. omvende os — og blive som børn og prøve at forstå og leve med dåben som gave. En gave som vi kan bruge hele livet på at pakke op, og som vi kan øse af hver dag. Eller som en dansk biskop har sagt: dåben er et vandret lyn igennem hele dit liv.

I underetagen, hvor der

var fuldt hus, fortsatte Anders Nielsen med at besvare spørgsmål i et par timer. Det var især denne debat, som afslørede, hvor påtrængende det er, at vi samler os omkring sakramenternes indhold, besinder os på vor store arv og indgår i dialog med andre kristne.

Og det var her, det igen og igen lød: Vi er bundet til dåben — men ikke på den måde at vi skal gøre os til Herrer over Gud eller vores næste — men så vi tværtimod er forpligtet på at møde hinanden i kærlighed og respekt. Så døm ikke — frakend ikke hinanden kristennavnet — for dermed dømmer du dig selv — ja, Kristus selv.

Derfor var Anders Nielsen også lykkelig over, at han ikke skulle døbes igen, da han trådte ind i Folkekirken — og hans bøn og håb var, at man indenfor frikirkerne kunne nå ligeså langt, så man kunne anerkende og respektere dåben i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn som en gyldig dåb — og ikke lade dåbens form være bestemmende. For indholdet er jo det samme: livsfællesskab med den korsfæstede og opstandne Herre, Jesus Kristus. Vort eneste håb.

Steen Skovsgaard

Tey Gronu um logreglu og fangahús:

## Varðhald skulu í størst møguligan mun avtakast

— Tey, sum sita í varðhaldi, skulu verða við til at stjórna og umsitast gerandisdagin

Virksemið hjá lögregluni er altíð ein spurningur um tað neyðuga at halda skil á samfelagsskipanini, ella møguleikanum at skerja borgarligu rættindini. Sjalvandi ynskja vit verju av lóg og orðan í samfelagnum, men í nógvum forom vildu vit heldur at lógarbróttarar finga møguleika at sleppa, enn at geva lögregluni friar teymar, ið nærkast politistatsvirksemi.

— vit eru imóti, at lögreglan verður útgerð sum hermenn í búnaði og vápnatúgerð.

Óll, ið sett eru í varðhald, hava krav upp á

menniskjaliga viðferð.

Vit GRONU krevja: — verulig endursólsiseringstíðir við samrøðu, ráðgeving og umfatandi møguleikar fyri endurbugving.

— øll í varðhaldi skulu fáa møguleikan at arbeiða fyri veruliga løn.

— øll varðhald skulu í størst møguligan mun takast av, og í staðin skulu skipast endursólsiseringarbylingar, har tey «i varðhaldi» eru við til at stjórna og umsitast gerandisdag teirra.

— isolasjonsvarðhald skal bert koma fyri í allarminsta mun.

— dálking og aðrir skaðar

á menniskju og umhvørvið skal metast sum størri brotsverk, enn tey vanligu brotsverkin, so sum stuldur og sovorðið.

— stovnsseting av eini vælærdari umhvørvislóg-reglu.

— lögreglan skal skipast í smáar lokalar eindir, har hvør einstaki lögreglu-maðurin hevur innlit í lokalu viðurskiptini, og har ibúgvarnir kenna viðkomandi. Við einum goðum sosialum kunnleika og við uppsøkjandi arbeiði, skal lögreglan í størri mun vera fyribyrgjandi.

## Hvar er fólkaflókkurin í hesi samgonguni?

Eri ikki vanur at skriva lesarabrøv; men tá eg las 14. Sep. fyri leygardagin 8.4.1989, mátti eg ógvast. Har stoð við feitar yvirskrift: »Í landsstýrinum verður ríkin tjóðveldispolitikkur«. Eg kom seinni á tal við nógv fólk, og var prátið tað sama alla staðni: »Letur Jógvan Sundstein sum lögmaður og fólkaflókkurin annars alt um seg ganga«.

Spurt varð um tað veruliga var so, sum fært verður fram, at tað verður ríkin tjóðveldispolitikkur og ikki samgongupolitikkur.

Nógv dømi vórðu tikin fram.

Eitt var kreppan, ið tók seg upp um val av formanni í nevndina, ið

skuldi taka sær av stýrisskipanarmálum.

Her bjargaði Lasse sjálvstýrisflokkinum, soleiðis at tað nú er landsstýrismaðurin hjá sjálvstýrisflokkinum, ið skal fyrirleika yvirtøku av hansara málsoðum, t.e. navnaloggáva og fólkaflókkja. Men hvat ger fólkaflókkurin? Jú, hann avreiðir øll sín mál á hesum øki til nevndarformannin, ið er tjóðveldismaðurin Finnogi Isakson.

Nú er aftur kreppa. Hesaferð hevur hin tjóðveldismaðurin í landsstýrinum, Signar Hansen, av sínum eitingum sett nevnd at kanna fyrimunir við bygging av nýggja studentaskúlanum í Eyst-

uroy á Kambsdali.

Nevndin, ið hevur rektaran við Studenta- og HF-skeiðið í Eysturoy sum lim, hevur fingið sum gularót, niðast í skrivinum, at verður tað biligari at byggja á Kambsdali, verður bygt beinan vegin, meðan onki verður sagt um, hvat hendir, um tað er biligari at byggja í Gøtudali.

Eisini hesa politisku beistagerð sýnist fólkaflókkurin at góttaka.

Góðu tit: Jógvan Sundstein og allir ikki-tjóðveldismenn í samgonguni, latið tykkum ikki vera til fótatrøðka hjá aðurnevndu personum, men standið saman imóti slikari politiskari mannagongd. Visið at tað ber til at færa reinforan politikk.

Vinarligast

H

## Viðmerking til greinina hjá Maritu Petersen í Sosialinum 1. apríl

Tað var við áhuga eg las greinina hjá Maritu Petersen um vitjanina hjá Uffe Elleman Jensen. Samstundis undraðist eg størliga.

Hvi ilskast hon, eitt javnaðarfólk, inn á Elleman Jensen?

Ongin átti betur enn hon at vitað, at hann hevur fullan rætt til at siga og gera tað hann gjordi. Í hansara hugaheimi eru Føroyar »noget smukt við eger«. Hetta er í fullt samhljóð við heimastýrislógina. Har eru Føroyar ikki annað land, men ein partur av Danmark á sama hátt sum t.d. Fyn ella Jylland. Samsvarandi hesari lóg eru føroyingar, danir, ið hava bústað í Føroyum, og ikki ein serstøk tjóð.

Hvi deila, Marita? Hevur Javnaðarflokkurin ikki altíð mett heimastýrislógina sum Frælsis-brav við mikla.

Tit hava jú størstu ábyrgd av, at hon yvirhever kom.

At lögmaður ikki slapp við til fundirnar, var ein sjalvtylgja.

Hann hevði onki at gera har. Vit hava bert ein

uttanríkisráðgjafar, og tað er danin Uffe Elleman Jensen. Hetta átti ein javnaðartingmaður eisini at vitað.

Lögmaður var tó »inviteret både til frokost og middag«, sum hann málbar seg. Hetta áttu bæði hann og javnaðarfólk at verið nøgd við. Tað eru tit, ið hava viljað tað soleiðis.

Hóast alt, so gleðir tað meg, at eitt javnaðarfólk er vaknað og sær tað skeiva, ið hendir. Kanska hon so vil vera við til at broyta okkara stýrisskipan, so vit gerast ein fræls tjóð í einum frælsum landi.

Tað, ið Marita Petersen nústani vaknar og sær,

hava tjóðveldisfólk skrivað, tosað um og barst fyri síðani heimastýrisskipanin varð sett á stovn. Tilíkar tilburðir sum hendan hava vit gjørt vart við aftur og aftur, men bert fingið at vitað, frá javnaðarfólki og øðrum, at vit eru erkvisin og hava undirlutakenslur.

Men hóast alt, betur seint enn ongantíð.

Goðan morgun, Marita, og vælkomin á okkara lið, ið berjist fyri einari frælsari tjóð.

I okkara hjørtum býr frælsi.

Við tjóðveldiskvøðu

Andrea Jacobsen  
Klaksvík

# FJARÐA-HÚS

— eini frálík hús